

iniciatívny hlupák je horší ako triedny nepriateľ...

Slogan z čias totality sadol na sudcu Fialu ako zadok na šerbeľ. Dúfať, že dokáže bez excesov vypočuť čo i len jedného svedka, bolo iba zbožným želaním.

„Taktó, my sme si Vás predvolali, ste konali vyšetovanie v tejto istej veci, ale to prvé vyšetovanie, právoplatne skončené, ktoré bolo predmetom priestupkového konania. Predvolali sme Vás na základe žiadosti obžalovanej, takže pokiaľ sú nejaké otázky smerom k Vám.“

Fialova poznámka mi prevrátila žalúdok a dotvorila obraz o jeho blbosti. Nezávislý sudca JUDr. Fiala skonštatoval, že konanie vedené Ing. Gadušom bolo právoplatne skončené a vôbec mu neprekážalo ukončenú vec prejednávať.

Hlavou mi bežala úvaha nad blbostou váženého sudcu a hlava odmietala prijať fakt, že by mohol byť až tak sprostý... musí vedieť, že pojednáva právoplatne skončenú vec, najmä ak obžaloba a trestný rozkaz podľa čísla spisu ČVS: OÚV 345/PB-98 boli vydané ku konaniu vedenému vyšetovateľom Ing. Gadušom a má to pred sebou.

Fiala skutočne bol hlupák, nakoľko okrídlenú vetu dal zapísať do zápisnice z pojednávania skúsenému sudcovi Antalovi, ktorý prevzal po ňom trestnú vec, by podobný „omyl“ nehrozil.

Položila som prvú otázku: „Pán Gaduš, je pravdivé tvrdenie, že potom ako poškodená podala trestné oznámenie proti mne, ďalšie vyšetovanie ste viedli proti jej osobe?“

„Poškodenej, ktorej?“

„JUDr. Loduhovej,.... že proste ste trestné konanie viedol tak, aby ona bola obžalovaná?“

„Nie!“ „Prosím zaprotokolovať.“

Fiala pochopil, že práve som sa rozhodla spochybníť pravdivosť svedeckej výpovede Loduhovej a pokúsil sa zasiahnuť. „To akože má aký význam? Trestné konanie...“

„Pán sudca, má to význam, uvádza to v svojej výpovedi. Prosím zaprotokolovať.“

„Obžalovaná, ja si dokážem predstaviť, že v každom prípade ste preverovali to, čo ste mali uvedené v článku, ale...“

Nepoznala som predstavivosť JUDr. Fialu, avšak predstaviť si mal predovšetkým skutočnosť, že po tom, ako bolo konanie ČVS:OUV-345/PB-98 ukončené priestupkovým konaním začnem sa zaoberať zákonnosťou druhého konania.

Oslovím právnikov pôsobiacich dlhodobo v brachiálnych zložkách štátu a požiadam o analýzu všetkých postupov brachiálnych zložiek v tomto konaní. Niekoľkých krajských prokurátorov, ktorí pôsobia ako prokurátori krajských prokuratúr, v súčasnosti bývalých sudcov krajských súdov Ľubomíra Samuela, Bohumila Nováka, Stanislava Sobotoviča... advokátov – Kamila Bereseckého, JUDr. Gerega, a profesorov na katedre trestného práva.

„Pán sudca, dôrazne Vás žiadam, dajte Gadušovu odpoveď zapísať.“

„Viete čo? Do zápisnice sa... je mojím právom odmietnutie vecí, ktoré s tým nesúvisia.“

„Výpoveď JUDr. Loduhovej, ktorá je v postavení poškodenej, je predsa súčasťou konania a skúmať pravdivosť svedeckých výpovedí v konaní pred súdom je svätou povinnosťou sudcu.“

„Dobre, ja sa s Vami nebudem hádať... ale akože aby bolo Vám zadosť spravnené, zaprotokolujem takže:

Otázka obžalovanej: „Či je pravdivé tvrdenie poškodenej, JUDr. Loduhovej, ktorá v predchádzajúcom konaní vystupovala ako poškodená, v predchádzajúcom konaní, ktoré bolo odročené na dnešné konanie, vystupovala ako poškodená a uviedla nepresne alebo vyšetrovanie viedlo tak, akoby ona bola obžalovaná. Ako, kde sa tak mala vyjadriť?“

Moment, kedy vážený pán sudca začal strácať kontrolu nad svojimi vyjadreniami, zvyšovať hlas a komunikácia skôr pripomínal handlovanie na tržnici.

„V svedeckej výpovedi, pán sudca“.

„Takto... takto.. ta“ „Ja citujem ju, pán doktor.“

„Ale ja sa pýtam.“

„Žiadam zaprotokolovať, je to pre mňa dôležité“.

pán sudca preberte sa...

Rozčertenému Fialovi začala unikať niť: „Pozrite sa, počúvajte ma, vy sa na niečo pýtate, a ja sa pýtam, či sa tak akože mala vyjadriť v tom predchádzajúcom konaní, alebo...“

„Pán sudca, v tomto konaní sa vyjadrila.“

„A jak sa o tom môže vyjadriť, keď on nebol prítomný?“

„Pán sudca, ale veď to hovorila o jeho spôsobe vyšetrovania, preberte sa, pre konanie nie je podstatné, či Ing. Gaduš – vyšetrovateľ OUV PZ Považská Bystrica počul, že sa vyjadrila, ale či vyjadrenia adresované k jeho spôsobu vyšetrovania, spôsobu vedenia spisu ako aj vyjadrenia o verbálnych útokoch na JUDr. Loduňovú pri náhodných stretnutiach, v súvislosti prešetrovaním financovania rodinného domu a následným ocenením domu znalcom sa zakladajú na pravde.“

Mimochodom, Gaduš viedol trestné konanie v trestnej veci ČVS:OUV345/PB-98 a vy vediete súdne pojednávanie v tresnej veci ČVS:OUV345/PB-98, zistíte to jediným pohľadom na prvú stranu súdneho spisu,

„Ale veď on tam nebol, on nevie, či také niečo povedala.“

„Pán sudca, evidentne nebol, ale viedol vyšetrovanie a na to je tu, aby sa zistilo, či Loduňová pravdivo popísala priebeh ním vedeného vyšetrovania, či hovorila pravdu.“

„Tak ale kladte otázky!“

„Pán sudca, budem klásť ďalej otázky.“

„Obžalovaná, položte prosťo otázku tak, či vie o tomto vyjadrení alebo nie!“

„Pán sudca, nie je podstatné, či Gaduš vie, ale či ju v priebehu konania verbálne napádal a dal ohodnotiť jej dom.“

Občan musí stáť pred sudcom, pozorovať ich neovládané úšľabky a tiky aby pochopil, aké morálne bahno, platené z jeho daní má pred sebou. Psychpati v talári nie sú a nikdy nebudú autoritami ani súdu ani autoritami v očiach občanov.

Ing. Gaduš nepoznal vyjadrenia JUDr. Loduhovej použité v rámci konania pred vyšetrovateľom Micalcom a pred súdom, avšak všetky vyjadrenia, na ktoré som sa odvolávala mal JUDr. Fiala naštudovať, pretože povinnosťou zákonného sudcu je preštudovať, naštudovať trestný spis, listiny súvisiace s konaním, zápisnice výpovedí svedkov a z pojednávani zažurnalizované v spise. Minimálne zápisnicu z Hlavného pojednávania z jedenásteho apríla 2007 mal poznať, nakoľko viedol konanie a JUDr. Loduhovú vypočúval ako svedka. Po krátkom zamyslení opäť som oslovila Gaduša.

„Pán Gaduš je pravdivé tvrdenie, že ste JUDr. Loduhovú po podaní trestného oznámenia verbálne napádal a ďalšie vyšetrovanie ste viedol proti jej osobe neštandardným spôsobom?“

„Vo vyšetrovaní, ktoré som ja viedol, v ktorom bola obvinená Jana Teleki a poškodená JUDr. Loduhová, voči JUDr. Loduhovej som nevystupoval ako voči obvinenej a nevedol ani takto konanie.“

Pán Gaduš preverovali ste informácie, ktoré boli uvedené v tých článkoch?

„Vykonal som všetky procesné úkony v súlade so zákonom.“

Sudca odmietol Gadušovu výpoveď zapísať, do zápisnice nadiktoval: V konaní číslo ČVZ: OÚV-345/1999 obvinenej Jany Teleki a poškodených okrem iných JUDr. Heleny Loduhovej som viedol vyšetrovanie proti obvinenej Teleki.

Pokračovala som v kladení otázok „Napádali ste verbálne poškodenú, JUDr. Loduhovú, pri náhodných stretnutiach a vyhráždal ste sa, že pošlete znalca ohodnotiť jej dom?“

„V tom trestnom konaní, ktoré som viedol?“ nechápavo sa spýtal Gaduš.

„Áno.“

„Takto, pani obžalovaná, ja neviem k čomu toto má čo spoločné s vašou trestnou činnosťou, vysvetlite mi dôvod!“ snažil sa opäť zasiahnúť Fiala.

sudcovi doplo smerovanie...

Rozrušenému Fialovi približne po hodine doplo, že otázky smerujú k vyvráteniu Loduhovej tvrdení a pokračovaní Gadušovho výsluchu bránil sa ako lev. Moje skákanie do reči nedokázal prerušiť a zaujať k nemu relevantný postoj sudcu.

„Pán sudca, na základe nepravdivej svedeckej výpovedi JUDr. Loduhovej a výpovedi poškodeného Lackoviča bolo voči mojej osobe vznesené obvinenie a následne podané na obžalobu. Keďže do dnešného dňa sa vyšetrovací orgán ani prokuratúra nezaoberala pravdivosťou publikovaných textov, ani vyjadrení údajných poškodených, je prirodzené, že v postavení obžalovanej využijem zákonné právo a budem žiadať preukázať pravdivosť tvrdení nielen poškodených, ale aj svedkov.“

„Obžalovaná, vaše otázky nesúvisia s konaním!“ vrieskal Fiala.

„Pán sudca moje otázky majú súvisia s konaním, pretože na základe výpovede JUDr. Loduhovej bolo voči mne vznesené obvinenie. JUDr. Loduhová pred súdom, pod prísahou vypovedala a presne uviedla to, čo ja. Najsvätejšou povinnosťou súdu je preveriť pravdivosť tvrdení uvádzaných JUDr. Loduhovou v svedeckej výpovedi. Pretože JUDr. Loduhová sa vyjadrila na minulom pojednávaní: „Ing. Gaduš ma verbálne napádal pri náhodných stretnutiach a vyhrážal sa, že pošle znalca ohodnotiť môj dom.“ To povedala na súde v Bánovciach nad Bebravou. „Pán sudca: Na pojednávaní, ktoré ste viedli Vy v Trenčíne sa vyjadrila, že dal ohodnotiť jej dom. Pán sudca, to je súčasť tohto konania.“

autorita bez súdnosti...

„Obžalovaná, to je súčasť tohto konania, ale na tomto súde sa na toto prihliadať nebude bez predložení dôkazu.“

„Pán sudca, zneužívate právomoc verejného činiteľa, pojednávate trestnú vec právoplatne skončenú pred ôsmymi rokmi, ako zákonný sudca odmietate dôkazy zhromaždené v spise ČVS: OUV-345/PB-98, hoci práve uvedený spis, podľa spisovej značky, bol odstúpený na obžalobu, odmietate preveriť svedecké výpovede a vyjadrili ste sa, že súd nebude prihliadať na konanie bez predloženia dôkazov. Dokazovanie vykonať odmietate.“

Vážený pán sudca, dôkazy, na ktoré sa odvolávam nielen súvislosti s JUDr. Loduhovou sú riadne žurnalizované v spise. Predpokladám, že poznáte § 346 – krivá výpoveď a krivá prisaha, trestného zákona a predpokladám, že uvedený zákon na profesionálnej úrovni ovláda aj vážená predsedníčka súdu trestná sudkyňa JUDr. Loduhová.“

obžalovaná mlčte, hovorím mlčte...

„Som na pojednávaní, mám právo sa vyjadriť ku všetkým bludom údajnej poškodenej a vaša povinnosť je moje vyjadrenie v priamej reči nadiktovať do zápisnice.“

JUDr. Loduhová predovšetkým v konaní, ktoré viedol Mgr. Michalec rozvádzala traumu z politicky vedeného vyšetrovania Ing. Gadušom. Ak právnický vzdelaná osoba s takmer 30 ročnou praxou v oblasti práva, takmer 20 rokov pôsobiaca ako sudca, členka súdnej rady pre Trenčiansky kraj, predsedníčka Okresného v Považskej Bystrici... v rámci troch výsluchov rozvádzala traumu spôsobenú vyšetrovateľom počas vyšetrovania a rozvádzala akým nezákonným spôsobom viedol vyšetrovanie, nie je možné klamstvá premenovať na nepresnosti vo výpovedi.“

„Obžalovaná mlčte!“

„Tentoraz nebudem... zabudnite.“

dialóg so sudcom gradoval...

„Obžalovaná držme sa, držme sa....“

„Pán sudca ja sa držím. Pán Gaduš, tak zabudneme na to, že ste sa vyhrážali, že dáte ohodnotiť jej dom. Je pravdou, že ste dali ohodnotiť JUDr. Loduhovej dom?“

„Takto... takto, držme sa toho“

„Pán sudca ja sa držím výpovedi JUDr. Loduhovej na Vašom pojednávaní.“

„Ale nie, Vy zavádzate súd!“

„Čím zavádzam súd? Pán sudca je možno neštandardné hovoriť na súde pravdu, domáhať sa spravodlivého procesu, dodržiavania ústavných práv, ale ja hoci v pozícii obžalovanej nemám dôvod zavádzať súd. Som účastník konania, na rozdiel od Vás nemám dôvod zavádzať. Trestnú činnosť v tomto momente páchate Vy, zneužívate právomoci verejného činiteľa vedením konania vo veci právoplatne skončenej, evidentne zakrývate trestnú činnosť poškodenej. JUDr. Loduhoová vypovedala k tomu, akým spôsobom bolo po podaní trestného oznámenia voči nej vedené konanie a vypovedala, že Ing. Gaduš dal v rozpore so zákonom ohodnotiť jej dom. Tak sa pýtam, či je pravdou,“

„Pani obžalovaná a kde to mala povedať? Na hlavnom pojednávaní?“

„Áno, na hlavnom pojednávaní u Vás, výpoveď JUDr. Loduhovej,...“ „No taktiež som bola predvolávaná Gadušom na námestí, aby som prišla vypovedať, uvádzal mi, že dal ohodnotiť môj dom, čo sa mi zdalo nedôvodné. V predchádzajúcej výpovedi na hlavnom pojednávaní v Bánovciach nad Bebravou – 16. 6. 2004 vypovedala: „ Pri náhodných stretnutiach v meste povedal, že pošle znalca ohodnotiť môj dom. Prečo k tomu nedošlo, neviem“ a na poslednom pojednávaní na hlavnom pojednávaní v Trenčíne 11.4. 2007 vypovedala: „Uvádzal mi, že dal ohodnotiť môj dom.“

„Pani obžalovaná, kedy to bolo podľa Vás povedané?“

„Na Okresnom súde v Trenčíne na hlavnom pojednávaní jedenásteho apríla 2007, na Vami vedenom pojednávaní, Loduhoová tvrdila: Ing. Gaduš dal ohodnotiť môj dom.“ Tak chcem vedieť, či dal jej ten dom ohodnotiť, pretože mal podľa Loduhovej ku mne neštandardný vzťah. Dali ste ten dom ohodnotiť pán Ing.? Je pravdivá táto informácia?“

„Už to mám...“ Fiala rezignoval..

„Pán svedok, dali ste to urobiť?“

„Samozrejme, že pani doktoru Loduhovú som na ulici nenapádal, nedal som ohodnotiť žiaden jej dom ani som takto s ňou nekomunikoval. Nespomínam si, že by som vôbec mal v tomto období stretnutie s JUDr. Loduhovou.“

Nervózny Fiala sa vrátil k diktovaniu zápisnice: „Nie je pravda, že by som JUDr. Loduhovú na ulici napádal, takýmto spôsobom som s ňou nekomunikoval a nedal som ohodnotiť jej dom.“

Ex offo podľa Fialu...

„Pani obžalovaná, ďalšia otázka.“

„Pán Ing. uvádzate vo svojich vyjadreniach, že boli podané dve trestné oznámenia na moju osobu, oznámenia mali byť dve, a poškodený uvádzajú, že boli tri a trestnom spise nie je zažurnalizované ani jedno, bolo vôbec podané trestné oznámenie? Prečo nie sú súčasťou spisu trestné oznámenia?“

„Obžalovaná, takto, trestné oznámenie ako také nie je žiadnym dôkazom o tom, či to tam je alebo nie je. Ja to dokonca vidím teraz prvýkrát trestné oznámenie v tomto spise nemá čo robiť, to nie je dôkazový prostriedok, to je iba podnet na to, aby sme začali konať.“

„Pán sudca netuším, čo vidíte prvýkrát, ale profesionalita sudcu sa v štandardnej spoločnosti posudzuje podľa znalosti zákonov a ich aplikácii v praxi – pred súdom. Vaše predchádzajúce vyjadrenia na prvý pohľad hovoria o vážnej neznalosti Trestného poriadku, avšak v skutočnosti som zatiaľ presvedčená, že sa jedná iba o podceňovanie právnických znalostí mňa ako obžalovanej a využitie neprítomnosti môjho právneho zástupcu na pojednávaní.

Predpokladám, že ako právnický vzdelaná osoba poznáte vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi – Zb. zák. č. 618/2005 – § 6 ods. 1 b, c Zoradenie vyšetrovacieho spisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že vyšetrovací spis sa zoradí spravidla v tomto poradí: obsah spisu, trestné oznámenie alebo iné podanie, uznesenie o začatí trestného stíhania,..

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že trestné konanie začína na zákla-

de podnetu uznesením o začatí trestného stíhania. Pán sudca, vysvetlite mi ako je možné, že nejaký spis začína bez podnetu.“

„Obžalovaná... no, ale orgány činné v trestnom konaní sú povinné keď niečo začnú, začaté vo veci... trestné konanie... oni nemajú čakať na podnet ani nemajú ex offa konať, že to je základná zásada trestného konania.“

„Pán sudca, váš výklad k základnej zásade trestného konania sa komentovať nedá. Snáď sa pokúšate vyjadriť, že vyšetrovateľ má právo začať konanie ex offa, z moci úradnej, avšak aj takéto konanie musí byť riadne zdokumentované a podložené a podľa § 6 ods.1b tvorí súčasť spisu.“

„Obžalovaná, kontrolujte sa.“

„Pokúsím sa. Pán Gaduš, začali ste na základe vlastných úvah, dostal ste pokyn, bolo podané trestné oznámenie?“

„Môžem odpovedať?“

Hlasným Fialovým nie, priam zahučala pojednávacia miestnosť.

Ing. Gadušovi odpovedať na uvedené otázky JUDr. Fiala neumožnil údajne z dôvodu, že otázky nesúvisia s konaním.

„Pán sudca, Vy nemôžete povoliť otázku, pretože Ing.Gaduš nezačal konať na základe trestných oznámení, ale na základe pokynu nadriadeného JUDr. Bačíka. Poškodení nepodali trestné oznámenie písomne, ani ústne do zápisnice. Obvinenie vzniesol na základe pokynu nadriadeného JUDr. Bačíka. Citácia zo spisu vedeného v roku 2003 na Odbore obzvlášť závažnej trestnej činnosti Bratislava. Obvinenie zrušil z dôvodu, že po opätovnom preskúmaní materiálu zistil, že nebola naplnená subjektívna stránka skutkových podstat uvedených trestných činov. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nevydal na základe pokynu prokurátora, zákon mu umožňoval zrušiť uznesenie autoremedúrou. Dávam voči Vám námietku.“

námietka...

„Pán sudca opakujem, dávam voči Vám námietku.“

„To akože neviem dôvod.“

„Odmietli ste preveriť pravdivosť svedeckých výpovedí poškodených a obžalovanej, mojimi vyjadreniami sa nemienite zaoberať, pretože moja výpoveď môže byť účelová vzhľadom k postaveniu pred súdom. Ak, ako tvrdíte v tomto konaní, preverujete moju trestnú činnosť, ak vôbec je možné o publikovaní anonymného veršovaného útvaru hovoriť o trestnej činnosti, je vašou svätou povinnosťou v rámci konania preveriť pravdivosť všetkých svedeckých výpovedí žurnalizovaných v spise, minimálne výpovedí poškodených a svedkov, vypočúvaných na hlavnom pojednávaní.“

Podanie námietky evidentne sudcu nezaujímalo, predstieral záujem pokračovať v konaní a ja som bola rozhodnutá pred ukončením pojednávania námietku podať.

„Obžalovaná, pokračujte v kladení otázok.“

Ukončenie trápenia počestného sudcu...

„Pán Gaduš, zasielal ste riadne uznesenia manželom Loduhovcom, alebo ste ich, ako sa vyjadrili, zasielal v otvorených obálkach?“

„Pani obžalovaná, a to má tiež ako čo spoločné s touto vecou? Vy viete ako orgány činné v trestnom konaní pracujú?“

„Viem, pán sudca, práve, že viem.“

„Ale to ešte neznamená, že..., ja som robil advokáta, takže ja viem...“

„Pán doktor, ďakujem Vám za toto pojednávanie, ďakujem pánovi Gadušovi, že sa sem dostavil. Neviem, či máte Vy na neho otázky, ale žiadam zaprotokolovať stanovisko.“

„Zaprotokolujeme stanovisko ako chcete...“ pokračoval vo vrieskaní Fiala, zabudol aj na to, že diktuje do zápisnice:

„Sudca otázky obžalovanej, či bolo trestné konanie začaté na podnet poškodených alebo vyšetrovateľ začal konanie ex ofo, a taktiež otázka, či zasielal poškodeným uznesenia v otvorených obálkach nepovolil, nakoľko samosudca je toho názoru, že tieto otázky nesúvisia s prejednávanou trestnou vecou a nemajú žiadny vplyv na posudzovanie iných obžalovaných v tejto trestnej veci.“

„Pán sudca, v prvom rade by som zaprotokolovala to, že na hlavnom pojednávaní JUDr. Fiala mi odmietol alebo nedal možnosť ako obvinenej riadne klásť otázky a protokolovať odpovede s tým, že nesúvisia s konaním. Podľa môjho názoru z dôvodu, že výpovede JUDr. Loduhovej ako aj Lackoviča sa nezakladali na pravde. Keďže do dnešného konania mi nebolo riadne umožnené okrem sedenia na pojednávaní, aby som sa k niečomu vyjadrila, stanovisko k obidvom bodom obžaloby Vám odovzdávam v písomnej forme. Moje vyjadrenia odmietate riadne protokolovať s odôvodním, že som v postavení obžalovanej a odmietate vypočuť svedkov, ktorých výsluchy počas prípravného konania trvali jednu až desať minút.“

„Obžalovaná, povedzte, konkrétne, ktorých svedkov?“

„Dala som Vám zoznam, týchto svedkov žiadam predvolať a vypočuť, celkovo deväťdesiattri svedkov, to je všetko. Všetkých deväťdesiattri svedkov, ktorí mali rovnakú svedeckú výpoveď a výsluchy trvali tri, štyri, päť, šesť, sedem až desať minút. Za taký krátky čas nie možné stihnúť vyplniť ani vyplniť základné údaje o svedkovi a prečítať poučenie. Svedkovia dostali vopred pripravené zápisnice na podpis. Dňa dvadsiateho siedmeho septembra 2000 za tri hodiny tridsaťšesť minút vyšetrovateľ údajne zrealizoval tridsaťštyri výsluchov. Dňa dvadsiateho ôsmeho septembra 2000, za dve hodiny a tridsať päť minút vyšetrovateľ zrealizoval dvadsaťsedem výsluchov.“

„Obžalovaná mlčte! Svedkov vypočúvať nebudem...“

„Nebudem mlčať... Predvolať na súd zamestnancov mestského úradu si dovoliť nemôžete, pretože z jedinej otázky obžalovanej, či bol svedok predvolaný za účelom podania svedeckej výpovede na Okresnom úrade vyšetrovania policajného zboru Považská Bystrica v trestnej veci obžalovanej, by bolo jednoznačné, akým spôsobom bol realizovaný spis. Ale nemusíte sa obávať, Vy v tomto konaní už nebudete vypočúvať nikoho!“

„Rozumiete, ja ich vypočúvať nebudem.“

„Pán sudca, tak mi to napíšte, že ich vypočúvať nebudete, a posledné, čo od Vás pán doktor žiadam je, aby ste listiny odstránené zo spisov zabezpečil opätovne do spisu. Konečne si uvedomte, že spis nie je trhací kalendár, takže to tam chcem mať. Pokiaľ k môjmu vyjadreniu potrebujete ešte nejaké listiny, máte ich všetky v spise a ak ich nebudete mať, tak oficiálne ma požiadajte, ja Vám to doplním, mám ten spis celý. Takže nebudem ani naťahovať, ani

zabávať sa, ku každej Vašej vete sa vyjadrim písomne so všetkými listinami a možno jedného dňa bude niekto skúmať, prečo JUDr. Loduhovala potrebovala klamať, prečo Lackovič potreboval klamať. Pre mňa konanie s Vami skončilo. Ku každému vášmu nezmyslu sa vyjadrim písomne.“

„Pani Teleki, ste na súde!“

„Som na súde, dala som do spisu zažurnalizovať všetko, čo som potrebovala.“

„Na súde som ja ako predseda senátu. To, ako rozprávate vo vzťahu k súdu, pokiaľ máte námietky voči tomu, že som zaujatý, môžete podať námietku o mojej zaujatosti, potom to rozhodne nadriadený Krajský súd.“

znevažovanie súdu ? Kým ?

„Som na pojednávaní, kde sudca žije stredovekom a vo mne vidí bosorku. Na prvú poznámku, že podávam námietku, ste sa nepokúsil ani reagovať.“

„Obžalovaná, pokiaľ sa takto budete vyjadrovať na hlavnom pojednávaní, na adresu súdu, alebo iných orgánov, činných v trestnom konaní, ja osobne to považujem za hanlivé...“

„Dajte na mňa trestné oznámenie.“

„Ja som predseda senátu, a preto Vás upozorňujem, že v prípade, že by ste v budúcnosti predviedla hlavné pojednávanie scénkami, ktoré s touto vecou nesúvisia, že by ste sa vyjadrovali takým spôsobom ako napríklad teraz na adresu súdu, budem to považovať za pohrdanie súdom.“

„Pán sudca, vzťah medzi obžalovaným a sudcom v mojich predstavách bol predovšetkým o rešpekte, to znamená, že sudca mi ako obžalovanej nemôže odňať práva dané zákonom.“

Avšak ak sudca koná v rozpore so zákonom marí moje práva účastníka konania, akceptuje krivé svedecké výpovede atď., nemá morálne právo domáhať sa čohokoliev a už vôbec nie úcty, okrem pohrdania nemáte právo na nič.

Uvedomte si, sudcu nerobí talár a okrúhla pečiatka. Nezastrašíte ma poku-

tou, nakoľko pokuta v rámci pojednávania je iba pokutou v správnom konaní, ktorú je potrebné odôvodniť s možnosťou odvolania sa. Nemôžete dať ani trestné oznámenie na obžalovanú pre trestný čin pohrdania súdom, čím chcete možno naznačiť dvojročný trest odňatia slobody, pretože obžalovaná predloží zvukové záznamy s prepismi z pojednávania, ktoré ste v rozpore s trestným poriadkom odmietli zabezpečiť a opäť bude potrebné výroky zosúladiť s platným trestným poriadkom, pretože ako ste mi písomne oznámili, toto konanie je vedené podľa trestného poriadku a trestného zákona platného pred novelizáciou. Predpokladám, podľa trestného zákona a trestného poriadku účinného pred prvým januárom 2006.“

„Obžalovaná, príslušne sa aj chovajte. Aj to zaprotokolujeme.“

„Pán sudca zaprotokolujte, aby aspoň niečo z pojednávania sa dostalo do zápisnice.“

nedôstojné správanie...

Orgány, vynucujúce si autoritu vyhrázaním pokutou, ma vždy bavili. Pretože voči pokute je možnosť odvolania a Fiala vedel, že mi nemôže uložiť žiadnu pokutu, nakoľko v odvolaní by som rozpísala jeho nezákonný postup a doložila prepis nahrávky z pojednávania.

Obžalovaná sa na hlavnom pojednávani nedôstojne správa, v prípade, že má námietky bola upozornená a poučená, že v prípade ak má námietky o spôsobe vedenia konania, je potrebné, aby tieto námietky uplatnila, pričom o tejto otázke rozhodne nadriadený súd. Taktiež bola poučená o tom, že klásť nemôže a vyjadrovať sa k pojednávanej veci.

Posledným vyjadrením sám seba raz a navždy odrovnal.

„Pán sudca, podávam námietku zaujatosti a dúfam, že bude odstúpená na Krajský súd, posledné dve moje námietky neboli ani odstúpené na súd krajský.“

„Ak sa dobre pamätám, ste od námietok odstúpili.“

„Neodstúpila.“

„Pán sudca, môžete tam napísať, že z toho dôvodu, že ste odmietli preveriť

pravdivosť výpovedí svedkov z predchádzajúceho konania. K zvyšku Vašich excesov sa vyjadrim písomne v rámci námietky voči Vám.“

„Odročujeme na neurčito, ak chcete zápisnicu, počkajte na chodbe!“

„Námietka bude podaná najneskôr v piatok, vy už pojednávať nebudete.“

Približne po hodine čakania som prevzala zápisnicu, z ktorej vyplývalo, že JUDr. Fiala ukončil pojednávanie uznesením o tom, že sa nevyučuje. Zo zvukového záznamu bolo evidentné, že uznesenie vyhlásené nebolo.

Po pojednávaní bolo jasné, že spravodlivý proces nehrozí, že obhajoba nebude umožnené predvolať žiadneho svedka a moje vyjadrenia súd do úvahy brať nebude, pretože som obžalovaná a údajne účelovo môžem klamať. Popísať hrôzu, ktorá ma prepadla, jednoducho nedokážem.

Po príchode domov začala som pripravovať dôvody na vylúčenie Fialu z konania a uvedomovala si, že o mojej sťažnosti bude rozhodované niekoľko mesiacov, možno rok. Získala som čas.

námietka zaujatosti a senát JUDr. Tomana...

Námietku voči sudcovi Fialovi na Najvyššom súde Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí riešil senát zložený zo sudcov JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša.

Námietku zaujatosti voči Fialovi som odôvodnila tým, že samosudca otvoril pojednávanie v trestnej veci právoplatne skončenej, vo veci trestného činu, ktorý stratil účinnosť tridsiateho septembra 2003, odmietol predvolať svedkov obžaloby, preveriť pravdivosť tvrdení uvádzaných svedkami JUDr. Loduhouvou a Ing. Lackovičom, falšoval a pozmeňoval zápisnice z hlavných pojednávaní.

Z mojej sťažnosti vyplývala okrem zaujatosti predovšetkým trestná činnosť sudcu Fialu. JUDr. Toman v jeho konaní nevidel nič neštandardné. Vo vedení trestného konania vo veci právoplatne skončenej sudcom Fialom nevidel Tomanov senát zaujatosť, ani dôvody na jeho vylúčenie z konania a hoci mal k dispozícii nahrávku z pojednávania, ktorá bola diametrálne odlišná od zápisnice, z ktorej bolo preukázateľné, že JUDr. Fiala falšoval zápisnicu z pojedná-

vania, z rozhodnutia vyplývalo, že je všetko v najlepšom poriadku. Tomanov senát sa nezaoberal ani jedným bodom sťažnosti.

Na prvý pohľad Tomanovo rozhodnutie vykazovalo známky pochybenia, ale iba v prvom momente. JUDr. Toman, vedel, že súd prejednáva trestný skutok vypustený z trestného zákona.

V úvode rozhodnutia senát skonštatoval, že na Okresnom súde v Trenčíne sa vedie trestné konanie proti obvinenej Jane Teleki pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1 januára 2006 a iné, hoci na Okresnom súde v Trenčíne sa viedlo trestné konanie proti obvinenej Jane Teleki pre trestný čin trestný čin útoku na verejného činiteľa § 163 ods. 1, Trestného zákona účinného do 30.9.2003 v súbehu s trestným činom ohovárania podľa § 206 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 1 januára 2006.

V rozhodnutí uviedol, že rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, treba rozumieť právoplatné rozhodnutia vo veci samej, ktorými je: rozsudok alebo trestný rozkaz, rozsudok, ktorým bol obvinený oslobodený spod obžaloby, uznesenie o zastavení trestného stíhania, uznesenie o postúpení veci inému orgánu.

Právoplatné uznesenie o zrušení obvinenia z prvého trestného konania prehliadol a námietku zaujatosti odmietol s odôvodnením, že neboli zistené a preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že sudca má pomer k prejednávanej veci.

Fiala bol z konania vylúčený a preložený na obchodný úsek. Pompovu nahradili prokurátorom Žedényim.

Zo slečny JUDr. Pompovej sa stala pani prokurátorka Prokešová, bojovníčka za spravodlivosť ako remeň, zdokonalila svoje nevšedné schopnosti do dokonalej zvrhlosti. V súčasnosti dokáže bez mihnutia oka podať obžaloby, beztrestne podáva obžaloby vo veciach, kde nebolo vznesené obvinenie, vykonané šetrenie, ale to je už údel vydierateľných, ku ktorým sa úspešne neštandardnými postupmi zaradila na začiatku svojej kariéry. Hold, tak to už v justičnom biznise chodí.

mňa neodsúdia...

Srdiečko mojej mamy nezvládlo pojednávanie s JUDr. Fialom v roku 2007 a jej smrť obrátila môj život na ruby. Okrem manžela bola snáď jediným človekom, ktorý mal o mňa strach.

Roky som žila predstavou, ako prídem z pojednávania a zakričím od dverí, že zastavili konanie. Nestihla som. Týždeň po pohrebe nás konkurzná mafia s výdatnou pomocou Okresnej polície, súdu a prokuratúry Považská Bystrica nezákonne pripravila o posledné dve nehnuteľnosti v Považskej Bystrici a spoločne s rodinou sme sa nasťahovali do rodičovského domu. K folklóru nezákonných vypratávaní po úspešnom obsadení nehnuteľností bez rozhodnutia súdu o vypratání políciou, neodmysliteľne patrilo ďalšie vyhrážanie a pokusy o fyzickú likvidáciu.

Začiatkom roku 2008 sa môj zdravotný stav opäť rapídne zhoršoval a ja som si uvedomovala, že konanie musím ukončiť so ctou a dodržať sľub, ktorý som dala mame pred prvým pojednávaním.

palba....

Začiatkom marca som požiadala o pomoc televíziu Markíza. Markíza pripravila tri reportáže s názvom „Básnička“, ktorých cieľom bolo poukázať na problém dvoch trestných konaní v jednej trestnej veci na súdne konanie pre paragraf vypustený z trestného zákona v roku 2003 a súdne konanie pre skutok, ktorý nie je trestným činom a nie je žalovateľný ani v občiansko-právnom konaní.

Cieľom reportáží bolo poukázať, akým brutálnym spôsobom sú na Slovensku porušované základné ľudské práva zakotvené v Európskom dohovore o ľudských právach a čo všetko je možné ak účastníkom konania, respektíve údajným poškodeným, je predstaviteľ štátnej moci. Reportáž bola o trestnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a mocných Považia (ako výstižne nazval Pasiar) a nie o JUDr. Loduhovej - údajne poškodenej satirou. Potešilo ma, keď redaktor Pasiar mi oznámil, že pre Markízu prisľúbili vyjadriť sa ľudia s kreditom uznávaných odborníkov v oblasti trestného a ústavného práva, Rado Procházka, JUDr. Ivor, JUDr. Packa.

Najväčšiu radosť spôsobil prisľub generálneho prokurátora, ktorý od roku 2000 som podala veľa sťažností a podnetov adresovaných generálnemu pro-

kurátorovi. Roky sa vyhýbal zaujať akýkoľvek postoj k mojim podnetom. Predpokladala som, že JUDr. Trnka, považovaný za najväčšieho odborníka na trestné právo na Slovensku, sa predsa nebude blamovať bludmi pred takmer pol miliónom obyvateľov sledujúcich reláciu a najmä pred právnickou verejnosťou.

Väčšina právnikov, s ktorými som vec konzultovala bolo presvedčených, že Trnka sa nevyjadrí, pretože ak by obhajoval konanie sudcov a prokurátorov, ktorí vo veci konali, neovláda základy trestného práva a priznanie, že od roku 2000 je na Slovensku vedené konanie vo veci právoplatne skončenej, bolo nepravdepodobné.

Pasiar zavaril

Príprava reportáže v Trenčíne spôsobila neprimeranú nervozitu. JUDr. Kováčiková vedela, že ak sa prevalí, že vedú konanie vo veci právoplatne skončenej, škandálu sa nevyhnú. Uvedomovali si, že musia získať Pasiara na svoju stranu. Ako už mnohokrát v predchádzajúcom období zvolili nesprávny postup a nedomysleli dôsledky.

V rámci prípravy umožnili Pasiarovi nasnímať prísyp z generálnej prokuratúry, ktorý mal potvrdiť, že JUDr. Loduhovala skutočne podala na generálnu prokuratúru sťažnosť proti uzneseniu o zrušení obvinenia, čím prezentovali, že sa domáhala zrušenia sporného uznesenia cestou mimoriadneho opravného prostriedku.

Kto už sa bude zaoberať nejakým dátumom podanej sťažnosti a už vôbec paragrafom, v zmysle ktorého bola sťažnosť podaná! Bežný televízny divák možno nie je, ale pre mňa bola listina posledným dôkazom o tom, že rozhodnutie o zrušení obvinenia nebolo napadnuté sťažnosťou proti zrušeniu obvinenia ani mimoriadnym prostriedkom.

JUDr. Loduhovala totiž nepodala sťažnosť proti uzneseniu o zrušení obvinenia, ktorou osem rokov sudcovia a prokurátori zdôvodňovali zákonnosť pokračovať v konaní, ale sťažnosť proti postupu vyšetrovateľa v zmysle §167, ktorú bolo zo zákona možné podať v priebehu konania, nie po jeho právoplatnom ukončení. Sťažnosť proti zrušeniu obvinenia, na ktorú sa odvolávali, nebola nikdy podaná.

JUDr. Kováčiková prostredníctvom hovorca bohorovne pre Markízu uviedla, že rozhodnutie vyšetrovateľa nebráni pokračovať v trestnom konaní. Netušila, že za vyjadrením krajskej prokuratúry Pasiar odvysiala záber na uznesenie vyšetrovateľa opatrené pečiatkou právoplatnosti a vykonateľnosti a komentár experta na ústavné právo Procházku k neprípustnosti trestného konania v právoplatne ukončenej veci.

„Pokiaľ voči nejakej osobe bolo právoplatne zastavené trestné stíhanie, pre ten istý skutok už trestné stíhanie nie je možné. Trestný poriadok vylučuje, koncipuje ako neprípustné trestné stíhanie osoby za ten istý skutok, pre ktorý už trestné stíhanie bolo zastavené.“

Hra sa panstvu z vymkla spod kontroly. Do prokurátorského spisu môže nahliadnuť iba dozorujúci prokurátor a jeho nadriadený a možnosť zistenia, kedy vôbec nejaký podnet bol podaný, bola pre mňa nulová. Povrchnosť dievčat a jediný záber na prípis z generálnej prokuratúry, ktorý som nemala nikdy poznať, zvrátil stav konania.

paľba a ľudskoprávne organizácie...

Niekoľko dní po odvysielaní reportáže, kontaktovala ma riaditeľka občianskeho združenia Via juris, pani Fialová, že sa rozhodli poskytnúť mi pomoc. Dohodli sme si stretnutie a pani riaditeľka s patričnou dávkou povýšenosti mi oznámila, že sa rozhodli poskytnúť mi právne zastupovanie.

Po vysvetlení, že s právnym zastupcom som spokojná, nemienim ho meniť a veľmi by pomohla veci ich účasť na pojednávaní a následné stanovisko k priebehu konania. Po odmietnutí právneho zastupovania mi bolo vysvetlené, že mediálne kampane a vyjadrenia ku kauzám sú iba v právomoci donorov a forma pomoci, ktorú žiadam, je pre ich združenie neprijateľná..

Ľudsko - právne organizácie som považovala niekoľko rokov za jeden z najčistejších a najušľachtilejších výdobytkov novembra 1989. Podobne ako väčšina Slovákov predpokladala, že v týchto organizáciách pracujú najčestnejší z čestných a najobetavejší z obetavých, kým som nepochopila, že všetky tieto organizácie iba monitorujú, plnia sny a predstavy donorov, z času na čas odprezentujú krásne myšlienky, ktoré im nič nehovoria v médiách, na konci roka sa blysnú na nejakom ušľachtilom gala večeri, navzájom sa ocenia a „skutek utek“.

V priebehu jedenástich rokov som oslovila väčšinu občianskych združení a absolvovala stretnutia, ktoré sa údajne zaoberajú dodržiavaním ľudských práv, ktoré boli výkladnou skriňou predovšetkým opozície. Z „pomoci“ ľudskoprávných organizácií sa veľmi ťažko spamätávalo. Z kontaktu s nimi vyplývalo iba to, že týmto ľuďom základné ľudské práva nehovoria nič, majú k nim vzťah ako ja k futbalovej extralige. Fungujú ako kvalitne premyslený tunel na čerpanie rôznych financií z grantov od štátu a euro fondov.

keď pán Boh dá, aj motyka strelí...

Odvysielanie prvej reportáže spôsobilo hystériu nielen v Trenčíne, ale najmä na generálnej prokuratúre. Keďže sa v reportáži prevalilo, že vedú nezákonne ôsmy rok trestné konanie, vážene „orgány“, činné v trestnom konaní, prepadli panike.

Hviezdy justičného neba v jednotlivých obdobiach odôvodňovali zákonnosť konania rôznymi nezmyslami, a tak aj ošetrenie jednotlivcov vyžadovalo ošetrenie rôznym spôsobom. Bolo jasné, že každý bude vlastnú trestnú činnosť zakrývať vlastným zdôvodnením. Na jednej veci sa však zhodli jednohlasne, dve konania neprichádzajú do úvahy.

Druhá reportáž Palby s názvom „Básnička II“ už panstvo z Trenčína rozdelila do niekoľkých skupín. Trestné konanie vedené Ing. Gadušom viedli necelý rok, bolo minimálne medializované, a tak sa rozhodli stopiť prvé trestné konanie. Možno by sa tento zúfalý počin panstvu aj vydaril, keby v druhej reportáži Pasiar neodvysielal záber na dva trestné spisy opatrené rovnakou spisovou značkou, na stanovisko krajského riaditeľa k dvom trestným konaniam a môj zvukový záznam z rozhovoru s Ing. Gadušom, v ktorom ma ubezpečuje, že trestné konanie, ktoré viedol voči mne v rokoch 1998-99 sa spochybníť nedá, pretože ak by aj nebol spis fyzicky, policajná evidencia nepustí. JUDr. Kováčiková, Lodušová a Slabá oprášili prvoplánové klamstvo o sťažnosti podanej JUDr. Lodušovou a tvárili sa, že pokračujú v prvom trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS:OUV345/PB-98.

Antala s Križkom tvrdili, že pojednávajú trestnú vec z roku 2000 ČVS: OUV 146/PB-2000, vrátili sa k rozprávke, že prejednávajú novú trestnú vec pre nové skutky, čiže druhé trestné konanie, ktoré údajne nemá nič s konaním, ktorému predchádzalo.

Antalovi a Križkovi neprekážal ani fakt, že obžaloba je vydaná k prvému trestnému konaniu so spisovou značkou ČVS: OUV 345/PB-98 a na prvej strane svieti, ČVS z prvého konania.

JUDr. Čentéšová a prokurátori z generálnej prokuratúry, keďže sa nevedeli dohodnúť, ktoré trestné konanie nebolo, rozhodli sa jednoducho vo vydávaných uzneseniach používať termín „konanie bolo jedno“. Isté je však iba to, že po deviatich rokoch konania a čachroch so spisovými značkami, som sa v jednotlivých konaniach snáď orientovala iba ja.

svetlo v tme...

Svetielko nádeje na zastavenie nezákonného trestného konania vniesol prísľub generálneho prokurátora. JUDr. Trnka, prevzal v rámci prípravy reportáže Paľba od redaktora Pasiara všetky podstatné rozhodnutia, z ktorých vyplývalo, že je vedené trestné konanie vo veci právoplatne skončenej, prislúbil Pasiarovi nielen stanovisko ku kauze, ale v prípade zistení nedostatkov zriadenie nápravy.

Televízia Markíza dvanásteho mája 2008 odvysielala vyjadrenie Generálneho prokurátora SR JUDr. Dobroslav Trnku k trestnému konaniu za uverejnenie satiry:

„Za takú vec stíhať v dnešnej dobe ľudí sa mi zdá minimálne neštandardné. Ja vykonám všetky kroky, aby nielen v budúcnosti bolo takýmto stíhaniam zabránené. Ale v každom prípade budem hľadať cestu, ako tento prípad, ktorý je na súde otvorený, doriešiť tým spôsobom, ako bolo rozhodnuté zrejme správne na samom počiatku, že sa jedná o priestupkovú záležitosť.“

V dobe keď sa Trnka vyjadroval pre televíziu Markíza nepochybne vedel, že satira ako literárny útvar nenaplnuje znaky trestného činu ohovárania, nevykazuje znaky trestného činu v zmysle § 3 ods. 1 trestného zákona, nakoľko trestný čin musí spĺňať nielen formálne znaky, čiže znaky uvedené v zákone, ale aj materiálne znaky, nebezpečnosť činu pre spoločnosť. Vedel, že paragraf útok na verejného činiteľa prostredníctvom tlače, je roky zrušený.

Trnka vedel, že zásada ne bis in idem na moje stíhanie sa sťahuje v plnom rozsahu, lebo predošlé obvinenie bolo právoplatne zrušené a uznesenie nikto

nenapadol riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom. Vedel, že generálny prokurátor JUDr. Hanzel ako jediný kompetentný ani v roku 2000 nezrušil rozhodnutie, ktorým mi bolo obvinenie za básničku zrušené a nikto nebol oprávnený vo svojej jurisdikcii toto okrem neho urobiť.

Vedel, že konaniu sudcov a prokurátorov, ktoré odprezentoval v relácii ako neštandardné sa v právnej spoločnosti hovorí zneužitie právomocí verejného činiteľa, jedná sa o trestný čin.

Vedel, že opätovnému konaniu v právoplatne ukončenej veci, v ktorej poškodení nepodali mimoriadny opravný prostriedok, bránila platná legislatíva ako aj Európsky dohovor pre ľudské práva.

JUDr. Dobroslav Trnka keď zistil, že je vedené konanie vo veci právoplatne skončenej, mal pokynom konanie zastaviť a vyvodiť trestnú zodpovednosť voči sudcom a prokurátorom, ktorí vo veci právoplatne skončenej viac ako deväť rokov nezákonne konali. Z pozície generálneho prokurátora znalého môjho prípadu a okolností minimálne na základe mojej návštevy, odovzdaných listín a neskôr podľa vlastného vyjadrenia pre médiá mal úradne konať a zabezpečiť dodržiavanie zákonnosti a výkonu právomocí verejných činiteľov. Neurobil nič. Nadržiaval konajúcim prokurátorom a sudcom a dovolil im vytvárať výhody v prospech štátu a iných osôb v neprospech mojich práv. Podľa preukázaných okolností a kvalifikácie naplnil trestný čin nepriamej korupcie v súbehu marenia úlohy verejného činiteľa a zneužitia svojich právomocí. Spravidlivosť Trnku nebola slepá ale zbabelá, zaujatá a ogrcaná v záhyboch talára generálneho prokurátora.

Bez akejkoľvek výčitky svedomia a pocitu neplnenia si povinností, porušenia zodpovednosti za to, že ako prokurátor a generálny prokurátor musí konať ihneď a neodkladne. Nekonal. Lahostajne roky sledoval moje stíhanie za paragraf, ktorý neexistuje a skutok, za ktorý ma duplicitne stíhali nezákonne. Lahostajne toleroval nezákonné postupy štátnych orgánov, svojich podriadených a ďalších verejných činiteľov.

Trnka nemusel hľadať cestu ani podnikať žiadne neštandardné kroky, mal si iba splniť povinnosť, vyplývajúcu z pozície Generálneho prokurátora SR, zabezpečiť dodržiavanie zákona a zákonný stav.

JUDr. Trnka vedel, že s trestným konaním, ktoré je ukončené zrušením obvinenia ak sa stane právoplatným, treba spájať účinky, ktoré trestný poriadok

prípisuje právoplatnému uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pričom vzniká prekážka res iudicata, vec rozhodnutá, že uplynutím lehoty na podanie mimoriadneho opravného prostriedku je uznesenie o zrušení obvinenia meritórnym rozhodnutím vo veci!

Vedel, že nikto mimoriadny prostriedok nepodal a nikto o ňom ani nerozhodol a teda nikto pokyn ma moje nové obvinenie v roku 2000 nesmel a nemohol vydať. Poznal meno prokurátora, ktorý to na generálnej prokuratúre ošetril.

morálne hodnoty generála...

Ak po odvysielaní reportáže bol bežný občan presvedčený o zvyškoch morálnych hodnôt pána generálneho prokurátora, právnici, s ktorými som vec konzultovala videli jeho postoj oveľa reálnejšie. Podľa ich názoru ak začne „hľadať cestu“, tak takú, ktorou neohrozí vlastnú existenciu.

Vyjadrenie JUDr. Trnku v relácii Palba, považovali právnici, s ktorými som vec konzultovala za blamáž, akú by si nemal dovoliť prokurátor okresnej prokuratúry a v žiadnom prípade nie generálny prokurátor. Po dôslednom preštudovaní spisov, boli presvedčení, generálny prokurátor bude nepochybne hľadať spôsob, ako ošetriť trestnú činnosť kolegov, ktorí vo veci konali. Ak by Trnka konanie zastavil, musel by vyvodiť trestnú zodpovednosť voči sudcom a prokurátorom, ktorí sa podieľali roky na kriminalizovaní mojej osoby. Rôzne pokyny v rozpore so zákonom v tejto kauze vydávalo takmer dvadsať sudcov a prokurátorov, z ktorých minimálne desiatka z nich v súlade so zákonom mala možnosť konanie zastaviť.

Otrasom na generálnej prokuratúre bolo možné zabrániť jednoducho iba mojím odsúdením. Správnosť názoru expertov na trestné právo potvrdilo predvolanie na súdne pojednávanie vytýčené na dvadsiateho prvého augusta 2008. Priestor na zavádzanie v tom období bol minimálny.

Podľa vyjadrení renomovaných právnikov bolo možné vyklúčkovať z tohto svrabu iba tak, že jeden trestný spis bude odstránený. Tu však vznikal problém. K trestnému spisu z pôvodného konania, ktorý nikdy nebol podaný na obžalobu, bola vydaná obžaloba a k trestnému spisu z konania z roku 2000, ktorý bol podaný na obžalobu, nebola vydaná obžaloba. Úvaha s odstrá-

nením jedného trestného konania bola skôr na pobavenie, pretože trestný spis z pôvodného konania mal približne viac ako tristoosemdesiat strán a trestný spis z druhého konania takmer osemsto.

z recesie do reality s Antalom...

Z recesie s odstránením jedného trestného spisu pred pojednávaním, sa na pojednávaní stala krutá realita. JUDr. Michal Antala – sudca Okresného súdu Trenčín otvoril konanie s tým, že trestné konanie ČVS: OUV 146/PB-2000 začalo vo februári 2000 a niekoľkokrát zdôraznil, že nebude prihliadať na žiadny úkon realizovaný v predchádzajúcom období.

Keďže som vedela, že obžaloba je vydaná k trestnému spisu z prvého konania a prvá strana súdneho spisu je označená ČVS:OUV 345/PB-98 spýtala som sa váženého sudcu, ktorý trestný spis pojednáva. Antala prvýkrát stratil rovnováhu, zdvihol nad hlavu obidva spisy a zasípel:

„Tento. Na kladenie otázok som tu ja. Poznámky môžete použiť iba s mojím súhlasom.“

Aj keď moji lekári nesúhlasili s účasťou na pojednávaní, napokon na zdraví mi to veľmi nepridalo z niekoľkých hľadísk, bola moja prítomnosť strategicky dobrým ťahom.

Na pojednávanie prišlo relatívne veľa novinárov a zástupcov väčšiny agentúr. Dostavila sa aj JUDR. Loduhovej s tvrdením, že nebola predvolaná. Začala robiť bordel so sudcom, že jej riadne nedoručuje poštu a Loduhovi vraj doručil predvolanie neskoro, ani si nestihol zariadiť veci a dostaviť sa na pojednávanie.

Riešenie problémov s doručovaním patrilo k pravidelným rituálom JUDr. Loduhovej. Počestná pani sudkyňa uvádzala na listinách, že má trvalé bydlisko na sídlisku Hliny v Považskej Bystrici a niekoľko rokov bývala reálne v Zákvašove. Rozčúlená žiadala okamžite vykázat novinárov z pojednávania a vyvodit voči mne zodpovednosť. Vykrikovala, že som rozpútala voči nim v médiách kampaň, ktorej cieľom je ovplyvňovanie svedkov. Po takmer polhodinovom natáhaní Loduhovej a novinárov jej sudca pripomenul, že je sudkyňa znála zákona a novinári ostali na pojednávaní. V konečnom dôsled-

ku nedoručovanie písomností všetkým poškodeným sa riešilo na každom pojednávaní.

Spôsob výkonu spravodlivosti sudcu Antalu bol čitateľný od začiatku. Práv-
nemu zástupcovi neumožnil vyjadriť sa k obžalobe a urýchlene chcel viesť
výsluchy.

herecké ambície počestnej sudkyne...

Výsluchy počestnej sudkyne boli skutočným umeleckým zážitkom, presved-
čivým zvládnutím roly poškodenej nechávala v závese aj popredné slovenské
herečky. Na pojednávaní lietala v neopísateľných stavoch. Zdôrazňovala, že
nie je trestná sudkyňa, popierala základné znalosti práva. Po viac ako tridsať
ročnom pôsobení v pozícii sudcu, trpela stratou pamäti a plytko klamala s
vedomím, že pravdivosť jej výpovede v konaní nebude preverovaná a za krivú
svedeckú výpoveď nebude voči nej vyvedená trestnoprávna zodpovednosť.

Špeciálnou umeleckou vložkou bol spravidla monológ o jej čestnosti, bez-
úhonnosti a majetkových pomeroch s dôrazom na nadštandardné finančné
zabezpečenie, pri ktorom sa mi vynárala predovšetkým mama počestnej sud-
kyne. Mama, vďaka ktorej získala vzdelanie a ktorú, s morálne a finančne
zabezpečeným bratom, zo samej vďaky umiestnili do domova sociálnych slu-
žieb. Slušný človek, aj bez vysokoškolského diplomu, sa o rodiča v starobe
postará.

K neopakovateľným zážitkom patrila aj svedecká výpoveď a konfrontácia na
hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v Trenčíne dvadsiateho prvého au-
gusta 2008. Po úvodnom prológu JUDr. Loduhovej o jej dlhoročnom prena-
sledovaní Ing. Gadušom, po tom ako podala na mňa trestné oznámenie a jej
šikanovaním políciou aj Antala bol z nej evidentne mimo, pretože v čase, keď
všetci včítane sudcu tvrdili, že prvé trestné konanie vedené Gadušom nebo-
lo, JUDr. Loduhoová na pojednávaní rozvádzala traumou z konania vedeného
vyšetrovateľom Gadušom. Konanie váženej sudkyne Loduhovej sa nedalo
nazvať už ani hlúpostou.

Sudca prevracal oči, splnomocnenec poškodenej Súkenník bezmocne krčil
plecami a keď aj na nich toho bolo veľa, zastavili výpoveď Loduhovej s tým,
že prejde sa ku konfrontácii.

Do kolien však dostala prítomných, pri konfrontácii so mnou ako obvinenou, nad jej klamstvami novinári iba nechápavo krútili hlavou.

konfrontácia...

Na konfrontáciu s Loduhou som sa pripravovala desiatky hodín študovaním spisu s presvedčením, že ak ju nezhovädím na tomto pojednávaní, tak už nikdy. Bola to neskutočná príležitosť poodhaliť predovšetkým novinárskej obci pravú tvár počestnej predsedníčky okresného súdu.

„Pani Loduho, rozprávali ste o vyšetrovaní, ktoré viedol Ing. Gaduš. Bolo Vám uznesenie o zrušení obvinenia doručené?“ „Zrušenie obvinenia v tej veci, ktorú viedol Gaduš? Na také uznesenia sa nepamätám.“

„Pani doktorka, správne ste konštatovali, že Ing. Gaduš viedol to trestné konanie pýtam sa, či Vám bolo doručené uznesenie o zrušení obvinenia.“

„Nie.“

Uznesenie o zrušení obvinenia, na ktoré sa pani JUDr. Loduho nepamätala, a o ktorom tvrdila, že jej nebolo doručené, prevzala ako posledná z poškodených trinásteho októbra 1999. Spokojná s odpoveďou pokračovala som v kladení otázok:

„Pani Loduho podali ste sťažnosť proti zrušeniu obvinenia?“

„Nepodávala som žiadne odvolanie, pretože Gaduš vec postúpil na priestupkové konanie, spravil to tak pani Teleki, že do prejednávania priestupku bolo asi dva týždne, tak, že sa to nestihlo ani prejednať, to bol úmysel, aby to tak skončilo, aby bolo priestupkové konanie zastavené. Ja som proti tomu podala odvolanie alebo neviem, čo už a podala som sťažnosť generálnemu prokurátorovi a žiadala som, aby sa pokračovalo v konaní.“

Hru na právneho laika rozohrala JUDr. Loduho vo veľkom štýle. Proti uzneseniu o zrušení obvinenia nie je opravným prostriedkom odvolanie, ale sťažnosť, ktorú v zákonnej trojdňovej lehote nepodala, ak by sťažnosť podala, Gadušove uznesenie by nenadobudlo právoplatnosť a Gaduš by nepostúpil vec na priestupkové konanie, ako tvrdila. Vyjadrenie, že podala generálnemu prokurátorovi sťažnosť bolo bohapustým klamstvom, ktoré vyvrátila gene-

rálna prokuratúra v neskoršom stanovisku, v ktorom uviedla, že rozhodnutie nebolo napadnuté riadnym a mimoriadnym prostriedkom.

Spokojná s odpoveďou položila som ďalšiu otázku: „Rozhodol o mimoriadnom opravnom prostriedku generálny prokurátor?“

Loduhová sa začala usmievať na sudcu a tvárila sa, že nerozumie na čo sa pýtam.

„O čom mal rozhodnúť generálny prokurátor, ja hovorím, že som mu písala.“

„Pani doktorka, ste právnický vzdelaná osoba, pred chvíľou ste povedali, že ste písali generálnemu prokurátorovi, aby sa pokračovalo v konaní. Predpokladám, že ste mu nepísali zaľubený list, ale v zmysle § 266 ste sa domáhali zrušenia uznesenia o zrušení obvinenia cestou mimoriadneho opravného prostriedku.“

„Nie som trestný sudca.“

„Pani doktorka chcete ma presvedčiť, že ako osoba s tridsať ročnou praxou v justícii, ste tak sprostá, že neviete v zmysle akého paragrafu ste podávali sťažnosť generálnemu prokurátorovi a či Vám prišla odpoveď? Nemusíte byť trestná sudkyňa, ale viete, že keď dostanete uznesenia vyšetrovateľa máte trojdňovú lehotu na to, aby ste podali sťažnosť, ak by ste boli aj celkom sprostá a nevedeli o tejto možnosti, na možnosť podať do troch dní sťažnosť vás Gaduš upozornil na poslednej strane rozhodnutia.“

„Nedostala som žiadne rozhodnutie“ zvriskla Loduhová... a ja som vedela, že som na koni.

„To uznesenie ste prevzali trinásteho októbra 1999 pani doktorka, to je ten problém. V spise je preukázané v spise doručenie. Na predchádzajúcom pojednávaní ste sa vyjadrili, že generálnemu prokurátorovi ste nepísali v súvislosti s trestnou vecou vedenou voči mne, ale v trestnej veci vášho manžela. Kedy ste klamali na minulom pojednávaní alebo dnes?“

Po tejto vete Loduhová začala strácať kontrolu a zamotávať sa do vlastných klamstiev. „A keby som ho aj dostala, ja som robila všetko preto, v tomto prípade, pani Teleki, aby ste bola za svoj skutok potrestaná.“

„Pani Loduhová, pýtam sa ešte raz. Bolo Vám doručené uznesenie o zrušení

obvinenia a v zmysle trestného zákona podali ste voči uzneseniu o zrušení obvinenia v trojdňovej lehote sťažnosť?“

„Nebolo!“

Odpoveď Loduhovej bola pre mňa niečím nepochopiteľným. Videla, že sudcovi predkladám fotokópiu prefotených doručeníek z prebratia uznesenia a ona hladko klamala. V momente, keď som požiadala sudcu, aby zaprotokoloval odpoveď Loduhovej vykrikla:

„Uznesenie o zrušení obvinenia? Samozrejme, podala som ju v lehote.“

„Pani doktorka vy ste podali sťažnosť v lehote na podanie sťažností, proti uzneseniu, ktoré Vám nebolo nedoručené? Viete mi povedať, čím ste zdôvodnili sťažnosť voči rozhodnutiu, ktoré Vám nebolo doručené a ako sa počíta lehota na podanie sťažnosti v prípade nedoručeného uznesenia?“

Pozrela som na Antalu, prevracajúceho oči na prokurátora. Ukončíme to, otázka sa nepripúšťa. Pristúpime k výpovedi obžalovanej.

Požiadala som, aby bola moja výpoveď zaprotokolovaná v priamej reči. V prítomnosti novinárov sudca nemal inú možnosť ako moju výpoveď v priamej reči zapísať.

ponížovanie vystriedal hnev sudcu...

Postupne som diktovala priebeh celého konania a nezákonnosti a žiadala odstrániť všetky nedostatky v konaní.

Posmešné pohľady a grimasy medzi sudcom, prokurátorom a poškodenou sa nedali prehliadnuť. Bohorovnosť sa z tváre pána prokurátora i sudcu vytratila, keď som výpoveď obžalovanej, ktorú som recitovala precíznejšie ako Mor ho pred maturitou, ukončila námietkou zaujatosti voči všetkým sudcom okresného a krajského súdu Trenčín a požiadala, aby do rozhodnutia o námietke prestal vykonávať dôkazy. V tej chvíli JUDr. Antala stratil nad sebou kontrolu, začal vykrikovať, že on sa nevylučuje, že spôsobujem prieťahy...“

S pokojným výrazom sledovala som vrieskajúceho Antalu a Loduhovú, uvedomujúc si, že o jeho vylúčení bude rozhodovať Krajský súd Trenčín a keďže

som namietala zároveň zaujatosť sudcov Krajského súdu Trenčín o všetkých rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky s vedomím, že keď sa mi rozhodnutie nebude pozdávať, bude rozhodnutie senátu skúmať iný senát najvyššieho súdu.

Spokojným pohrdavým výrazom sledovala som ako od zlosti červená tvár Antalu prechádza do purpuru. Bavila som sa ako nikdy pred tým. Vymenila som si pohľad s niekoľkými novinármi a uvedomovala si, že opäť som jednu bitku vyhrala. O plytkosti a tuposti JUDr. Loduhovej nepochybovali ani novinári, ktorí nemali naštudovanú kauzu.

Pojednávanie ukončil Loduhovej výkrik, vraj som mala byť desať rokov potrestaná za trestnú činnosť a za spôsobené prietahy. Mnohí novinári mi po pojednávaní povedali, že tlačovú správu na pojednávaní im ešte „obžalovaný“ počas pojednávania nediktoval, bol to dobrý pocit. V priamej úmere s mediálnou podporou stúpala nenávisť Loduhovej voči mne do obludných rozmerov a panstvo vydávalo rozhodnutia, ktoré hraničili so stratou súdnosti.

stanovisko súdu...

K stavu konania a k trestnej veci v súvislosti s pojednávaním vydal tlačovú správu krajský súd Trenčín, samozrejme v duchu postupu sudcu Antalu a vyjadrenia krajskej prokuratúry. Konanie vedené voči mne v rokoch 1998-99 nebolo trestným konaním a súd prejednáva trestnú vec, ktorá začala v roku 2000.

Neostávalo mi nič iné, ako sa porozprávať telefonicky s Ing. Gadušom, ktorý trestné konanie viedol a hovor nahráť. Kladené otázky smerovali k tomu, či je možné stopiť, vyvrátiť prípadne spochybníť, že viedol voči mne trestné konanie. Gaduš ma ubezpečil, že policajná evidencia nepustí a ak by aj došlo ku skartácii spisu, konanie z evidencie nie je možné vymazať. Nahrávku rozhovoru Markíza odvysielala v ďalšej reportáži.

z občana debila....

námet a scenár JUDr. Kováčiková...

Po pojednávaní bolo jednoznačné, že ak chcem, aby sa s vecou niekto seriózne zaoberal, musím zabezpečiť zvukový záznam rozhovoru, z ktorého bude jasné, že za celým trestným konaním je JUDr. Kováčiková, že dokonale pozná vec, o znalosti zákonov vzťahujúcich sa k veci nemôžu byť vzhľadom na jej vzdelanie a dlhoročnú prax pochybnosti a zakrýva trestnú činnosť Slabej a spol. Podarilo sa, utorok druhého septembra 2008 som vyhotovila devätnásť minútový zvukový záznam z telefonického rozhovoru s JUDr. Kováčikovou.

Rozhovory s dievčatami z prokuratúr som spravidla viedla tým spôsobom, že som im odpovedala citáciou platnej právnej úpravy, paragrafového znenia, čiže ich svojvoľný výklad platnej právnej úpravy. Ak nebol na smiech, tak určite na zaplakanie, nakoľko celé konanie bolo o základoch trestného práva.

Kováčiková nebola výnimkou, navyše ju som mala naštudovanú z vyjadrení pre médiá v súvislosti s rôznymi kauzami.

táranie pani odborníčky...

V roku 2008 už meno Teleki na trenčianskej prokuratúre pôsobilo ako zaklí nadlo. Ako náhle som sa predstavila, JUDr. Kováčiková mi oznámila, že prvé trestné konanie vedené nebolo trestným konaním.

„Pani Teleki, v tom čase, keď ja som videla reláciu Palba v televízii, kde sa o tom vyjadrovali, jednak náš hovorca a takisto ústavný právnik, ústavnému právnikovi asi nikto nepovedal, že to prvé konanie, ktoré by malo spôsobiť prekážku rozhodnutej veci, bolo konanie o priestupku, ktoré, ale nie je prekážkou, hej... ak by bolo rozhodnuté v trestnom konaní samozrejme nemôže sa o tej istej veci konať, priestupkové konanie nepodporuje takúto prekážku.“

„Pani doktorka, vy ste zabudli na to, že vyšetrovatel mi vzniesol obvinenie a po ukončení vyšetrovania uznesenie o vznesení obvinenia zrušil celé, takže o tejto veci sa nerozhodovalo v priestupkovom konaní, ale uznesením o zrušení obvinenia v trestnom konaní, ústavný právnik mal k dispozícii fotokópie rozhodnutí. Pán krajský hovorca, ktorý sa vyjadril, že takéto rozhodnutie nebráni pokračovať vo veci veľmi dobre vedel, že takéto rozhodnutie bráni,

pretože keď uznesenie o zrušení obvinenia nebolo napadnuté opravným prostriedkom, nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným, čiže vec bola právoplatne ukončená.“

„Pani Teleki.“

„Pani prokurátorka, vyšetrovateľ postúpil vec po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia a nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti, a preto nebolo možné pokračovať v konaní o veci bez zrušenia rozhodnutia cestou mimoriadnych opravných prostriedkov. Právoplatné uznesenie o zrušení obvinenia vo veci, v ktorej bolo vznesené obvinenie, je rozhodnutím vo veci samej, ktoré vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“ Z dvoch mojich vyjadrení pri priemernej inteligencii pani JUDr. Kováčiková, podľa môjho predpokladu, mala zistiť, že konanie vedené vyšetrovateľom Gadušom bolo trestným konaním, ibaže autorita sa rozhodla ma presvedčiť, že vyšetrovateľ viedol voči mne konanie priestupkové a rozhodoval o priestupku.

„Pani Teleki, ja Vám poviem jednu vec, že v tomto sa asi nezhodneme, to že bolo rozhodnuté v priestupkovej veci, nie je prekážkou rozhodnutej veci.“

„Pani JUDr., to nebolo rozhodnutie v priestupkovom konaní, ešte raz opakujem v trestnej veci, po vznesení obvinenia ak sa takéto rozhodnutie stane právoplatným, treba s ním spájať účinky, ktoré Trestný poriadok pripisuje právoplatnému uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pričom ním zároveň vzniká prekážka res iudicata. Na pokračovanie trestného stíhania obvineného pre ten istý skutok sa vyžaduje zrušenie uznesenia na základe mimoriadneho opravného prostriedku.“

V druhej časti rozhodla sa hviezda zmeniť taktiku, začala ma presviedčať, že právoplatné a vykonateľné uznesenie nie je meritórnym rozhodnutím.

„Pani Teleki, ale to nie je možné považovať za meritórne rozhodnutie. Iba meritórne rozhodnutie môže spôsobiť prekážku res iudicata, uznesenie o zrušení a postúpení veci nie.“

„Pani prokurátorka, uznesenie o zrušení obvinenia je meritórnym rozhodnutím, nakoľko poškodení v konaní ČVS: OÚV 345/PB-1998, proti zrušujúcemu uzneseniu nepodali v zákonom stanovenej lehote sťažnosť a nevyužili ani mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom mohol rozhodnúť iba generálny prokurátor. Pani doktorka, v zmysle § 171 Postúpenie veci... vyšetrovateľ po-

stúpi vec inému orgánu, ak výsledky prípravného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, že však ide o skutok, ktorý by mohol iný príslušný orgán posúdiť ako priestupok alebo kárne previnenie.

Uznesenie o postúpení veci treba oznámiť obvinenému a poškodenému, odpis uznesenia vyšetrovateľa treba doručiť aj prokurátorovi, a to do 48 hodín. Proti uzneseniu podľa odseku 1 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Ak sú dané podmienky uvedené v tomto odseku, postup podľa tohto ustanovenia je obligatórny. Postúpenie má formu uznesenia. Postúpenie veci po uznesení obvinenia sa z hľadiska jeho významu približuje rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania. Uznesením o postúpení veci sa totiž rozhoduje o tom, že konanie obvineného nemožno považovať za trestný čin. Ak sa takéto rozhodnutie stane právoplatným, treba s ním spájať účinky, ktoré Trestný poriadok pripisuje právoplatnému uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pričom ním zároveň vzniká prekážka *res iudicata*. Na pokračovanie trestného stíhania obvineného pre ten istý skutok sa vyžaduje zrušenie uznesenia na základe mimoriadneho opravného prostriedku. „Netuším koľkokrát som počas rozhovoru s JUDr. Kováčikovou odrecitovala § 171, ale pochopila som, že počestná pani prokurátorka ma chladnokrvne presvedča o tom, že prvé trestné konanie nebolo trestným konaním.

skompromitovaná...

Pani doktorka bola nepochybne s výkonom spokojná, ale pravdupovediac rozhovorom sa iba škandalóznym spôsobom skompromitovala. Z rozhovoru totiž vyplývalo, že krajská prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín nerozozná trestné konanie od priestupkového a základy trestného práva sú pre ňu španielskou dedinou.

Trestné konanie pre bežného občana je vážnym zásahom do jeho súkromia. Každý normálny človek s priemernou inteligenciou, hoci aj bez právnického vzdelania, po doručení uznesenia o vznesení obvinenia a poučení vyšetrovateľa o právach a povinnostiach obvineného, pochopí minimálne skutočnosť, že je voči nemu vedené trestné konanie. Priestupkové konanie a trestné konanie sú priepastne rozdielne inštitúty, niet pochyb, že krajská prokurátorka vedela, že priestupkové konanie je vedené podľa zákona o priestupkoch a

trestné konanie v súlade s trestným zákonom a trestným poriadkom. Nehovoriac o tom, že ak priestupcovi môže byť uložená nejaká smiešna pokuta, proti údajnému páchatelovi v trestnom konaní už po vznesení obvinenia je možné vykonať procesné úkony, ktorými sa vážnym spôsobom zasahuje do jeho osobnej slobody.

JUDr. Kováčiková patrí k uznávaným odborníkom na trestné právo. Takže nepochybne vedela, že ČVS je skratka – číslo vyšetrovacieho spisu, že trestné konanie vedené vyšetrovateľom Ing. Gadušom od vznesenia po zrušenie obvinenia pod spisovou značkou ČVS: OUV 345/PB-98, dozorované prokurátorom JUDr. Kriškom nebolo konanie priestupkové.

Predsa i krajská prokurátorka nie je tak hlúpa, aby po rokoch strávených na prokuratúre v riadiacej funkcii nevedela, že iba trestné konanie vedie vyšetrovateľ a dozoruje prokurátor. Uznesenie o vznesení obvinenia vydáva v zmysle trestného zákona a trestného poriadku vyšetrovateľ, orgán činný v trestnom konaní a nie pracovník priestupkového oddelenia.

Z neba volajúcej arogancie, povrchnosti a hlúposti JUDr. Viery Kováčikovej, som sa spamätávala niekoľko dní.

do tretice všetko dobré...

Po odvysielaní reportáží v relácii Paľba JUDr. Loduhová a bývalý primátor Lackovič si opäť raz spomenuli na dobré meno. Podali žalobu na ochranu osobnosti voči televíziu Markíza a trestné oznámenie za ohováranie na mňa a Jána Pasiara.

Relácia Paľba odvysielaná televíziou Markíza mala údajne ohroziť vážnosť JUDr. Loduhovej. Podľa žaloby bola presvedčená, že reportáže boli vyrobené za účelom poškodiť jej dobré meno a zvrátiť stav súdneho konania. Reportáže popisovali konanie orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom, kde JUDr. Loduhová bola účastníkom konania, nie orgánom činným v trestnom konaní. Reálne mohli ohroziť všetkých, ktorí vo veci konali z pozície orgánov činných v trestnom konaní, ale nie JUDr. Loduhová.

Prečinu ohovárania som sa mala dopustiť nepravdivými tvrdeniami o stave trestného konania vedenom na Okresnom súde Trenčín, respektíve uvedením informácie, že v jednej trestnej veci boli vedené dve trestné konania a

tvrdením, že JUDr. Loduho­vá napadla uznesenie Gaduša sťažnosťou proti zrušeniu obvinenia.

Trestné oznámenie nemalo šancu skončiť inak ako preverením a odmietnutím. Tvrdenia JUDr. Loduhovej bolo možné vyvrátiť niekoľkými listinami z trestných spisov voči mne vedených.

Po niekoľkonásobnom odmietnutí trestného oznámenia nitrianskou políciou, miestne príslušnou vo veci konať, rozhodli sa pre radikálny zásah. Pre zmenu miestnej príslušnosti a pridelenie flexibilnejšiemu policajnému oddeleniu. Zmenu zabezpečili veľmi jednoducho premenou respondenta na redaktora. Z nezistených príčin sa v spise objavila účelová informácia, že ako redaktorka televízie Markíza som v reportáži uviedla a bolo vybavené. Ako respondent, ktorý sa striktno vyjadroval v priestore rodinného domu, ak by som spáchala vyjadrením trestný skutok, miestne príslušnou by bola Nitra. Ak by som ako redaktorka vyrobila v priestoroch televízie Markíza reportáž, miestne príslušnou bola polícia Bratislava.

Vecnú príslušnosť neriešili. Trestné oznámenie pre podozrenie z prečinu ohovárania na šetrenie, ktorého je príslušný skrátený vyšetrovateľ, odstúpené na kriminálku, hovorilo jasnou rečou.

Za „údajne nepravdivé tvrdenia“ uvádzané v reportáži v súvislosti so stavom trestného konania bolo v roku 2008 začaté trestné stíhanie vo veci. Mgr. Peštová, vyšetrovatelka kriminálky Bratislava IV, po niekoľkých týždňoch podnet na trestné stíhanie odmietla. Odmietla i druhýkrát a koncom roku bola z konania vylúčená.

V septembri 2008 som bola oslovená Markízou, či dokážem vyargumentovať vety napadnuté žalobou voči nim. Pripravila som rozsiahly materiál s odôvodnením väčšiny výrokov, ako aj pre konanie podstatné listiny a rozhodnutia zo súdnych spisov. Po naštudovaní žalôb voči Markíze som s hrôzou zistila, že stotisícového odškodnenia sa Loduho­vá s Lackovičom domáhajú tvrdeniami, ktoré sa nezakladajú na pravde, respektíve podvodom. Požiadala som vedenie právneho, aby žiadali o moje vypočutie v pozícii svedka.